

[Wilhelm.]

siden den blev startet i 1965? Den figurerer ingen steder, så det er muligt at se, hvad der foregik.

Hvordan kunne flertallet i udvalget — hr. Gudme har henvist til den beretning, der blev afgivet, og det vil jeg også meget gerne gøre — inklusive hr. Schlüter, hr. Hilmar Baunsgaard, hr. Svend Haugaard, hr. Kjeld Olesen, hr. Camre, hr. Lysholt Hansen og hr. Helge Nielsen, frikende for grundlovsstridig virksomhed, når det nu er kommet frem, at en af dem, der blev, jeg ved ikke, om det hedder forhørt eller samtalen med i udvalget, nemlig hr. P. A. Mørch fra forsvarrets efterretningstjeneste, allerede i udvalget erkendte, at Kejsergadecentralens oprettelse var en grundlovsstridig virksomhed, en af de små, tilføjede han ganske vist, en af de berettigede, man måtte somme tider gå uden for spillereglerne? Men hvis man kan tro, hvad der har været fremme i dagspressen, så har hr. P. A. Mørch i Kejsergadeudvalget erkendt, at der var tale om en grundlovsstridig virksomhed, som han i øvrigt tog hele ansvaret for. Så kan man sige, det er avis-skriverier. Jeg er overbevist om, at en avis, som for få år siden blev retsforfulgt for oplysninger, enhver kunne hente ud af telefonbøgerne, fordi det generede efterretningstjenesterne, og blev dømt for disse oplysninger, vil være meget påpasselig med sådanne oplysninger, som her er på tale, hvis ikke den tør tage en sag på det. Og da hverken hr. P. A. Mørch eller andre har anlagt sag imod Information for disse oplysninger, så vil jeg indtil da sige, at disse oplysninger må være af en sådan art, at man ikke tør tage en sag på dem. I så fald ligger det altså sådan, at i Kejsergadeudvalget har hr. P. A. Mørch, som tog ansvaret for centralens oprettelse, samtidig indrømmet, at her var tale om en grundlovsstridig handling. Og så kommer beretningen fra udvalget, hvor det store flertal erklærer, at det har der ikke været tale om, og vi andre får først nu flere år efter at vide, at et vidne i udvalget, som virkelig kendte sagen på første hånd, har erklæret, at det var der rent faktisk.

Jeg synes, der i den forbindelse også kunne være grund til at spørge de 2 SF-medlemmer, der sad i det udvalg, nemlig hr. Gert Petersen og hr. Poul Dam, der i disse mange år

har bevaret deres tavshedspligt om de ting, der kom frem, om de stadig væk synes, der er grund til at forholde disse oplysninger for offentligheden, at blive stemplet som nærmest medunderskrivere på en beretning, der resolverede, at der ikke var tale om grundlovsstridige handlinger i forbindelse med Kejsergadecentralens oprettelse, og derved så at sige blive stemplet som løgnere, medmindre man vil tage opgøret med de oplysninger, der nu er kommet frem i dagbladet Information om, hvad hr. P. A. Mørch skulle have oplyst i Kejsergadeudvalget. Jeg synes, at de 2 SF-medlemmer har al mulig grund til at komme frem med, hvad de måtte vide fra det udvalg.

Det standsede jo heller ikke med det. Der har været aflytningerne af de fremtrædende folk i Russelltribunalet i 1967, og i den forbindelse og da justitsministeren her i sit oplæg henviste til, at sikkerheden lå i retsplejeloven, vil jeg da gerne spørge justitsministeren direkte: hvorfor har disse mennesker, som af daværende statsminister Krag har fået at vide, at de blev telefonaflyttet i 1967 i forbindelse med Russelltribunalet, aldrig i henhold til retsplejelovens § 750 a, stk. 6, fået oplysningen om, at denne telefonaflytning er ophørt? Er det fordi man stadig væk lytter på de der to mennesker, Ole Wivel og Erik Vagn Jensen, eller er det, fordi man rutinemæssigt overtræder retsplejelovens § 750 a? Og én oplysning til vil jeg gerne have fra justitsministeren: hvor mange af den slags opgivelser til folk, der har været telefonaflyttet, har man nogen sinde afgivet? Hvor mange gange — tag en 5 års periode, en 10 års periode, hvor meget justitsministeren kan nå at finde frem til debatten i dag — er det overhovedet sket, at man i henhold til § 750 a, stk. 6, i retsplejeloven har oplyst folk, hvis privattelefon har været aflyttet, om, at dette er sket? Så kan vi se noget om den sikkerhed, der ligger i retsplejeloven, som justitsministeren har henvist til, når vi får de oplysninger.

Det mønster, der tegner sig her, er efter VS' opfattelse, at efterretningstjenesterne selvfølgelig ikke tager sigte på ydre fjender, men tager sigte på at forsvare, ikke samfundet i al abstrakthed, men det kapitalistiske samfund, systemet, magthaverne, politiske magthavere og de økonomiske magt-